

principia considerat. Itaque non solum excedit metaphysica in objecti nobilitate, sed etiam in causarum et principiorum independentia ac superioritate. Ex qua fit, ut hæc scientia per se sola et sine alterius adminiculo plene et exacte doceat omnia quæ sub objectum illius cadunt; aliæ vero scientiæ in multis pendeant ab hac, ut exactam causarum cognitionem possint tradere, et ideo dicitur hæc scientia aptior ad docendum.

37. Ad confirmationem respondetur, duo esse quæ ad docendum juvant, scilicet, methodum et modum docendi, et rerum ac causarum comprehensionem. Quoad illud prius, ad dialecticam pertinet docendi munus, et in eo sensu potest dici aptissima ad docendum, vel potius ad discendum, quoniam formam et methodum docendi tradit. Quantum vero ad posterius attinet, metaphysica est ad docendum aptissima, quoniam docet demonstrandi media altiora, et efficaciora, et maxime a priori. Quia ergo hoc est potissimum et difficillimum in scientia, et quia ipsamet dialectica, quatenus scientia est, et per causas demonstrat, in hoc pendet aliquo modo a metaphysica, ideo simpliciter hæc est ad docendum aptissima. Nec aliud sensit Plato, qui dialecticæ nomine metaphysicam sæpe intelligit.

38. *Quomodo metaphysica a priori demonstrat.* — Secundo, circa eandem conditionem, seu probationem ejus dubitari potest, quomodo hæc scientia per causas possit demonstrare, cum habeat simplicissimum objectum, quod proprias causas habere non potest. Ens enim in quantum ens, nec secundum se, nec secundum nobilissimum objectum sub eo communi contentum, proprias causas habere potest; ergo metaphysica non potest per causas demonstrare, saltem in suprema sui parte, neque in ea quæ universalissimas rationes entis considerat. Antecedens constat, quia Deus non habet causas, et consequenter neque ens ut ens, quod Deum comprehendit. Respondetur duplices esse causas, alias proprias, et quæ ipsa influunt in effectum, et alias latius dictas, quæ sunt potius causæ cognoscendi rem a priori, quam existendi, et proprie dicuntur rationes attributorum seu proprietatum, quæ de subjecto demonstrantur. Loquendo igitur de subjecto hujus scientiæ secundum abstractissimam rationem ejus, abstractissimam (inquam) vel secundum rationem nostram, ut est ens in quantum ens; vel secundum

rem ipsam, ut est ens primum seu ipsum esse per essentiam, sic verum est non habere hanc scientiam proprias rei causas, per quas aliquid de suo objecto demonstrat; habet tamen rationes et media secundum modum concipiendi nostrum distincta ab extremis, quibus conficit demonstrationes a priori; nam ad hujusmodi demonstrationes, cum modo humano conficiantur, sufficit distinctio conceptuum cum aliquo fundamento in re, et quod proprietas, per unum conceptum cognita, sit ratio alterius attributi demonstrati; et hoc modo demonstramus Deum esse ens perfectum, quia est ens ab intrinseco necessarium, et unam proprietatem entis, vel substantiæ, eodem modo demonstramus per aliam. Et hunc demonstrationis modum comprehendit Aristoteles, cum dicit hanc scientiam docere rerum causas, id est, principia et radices ac rationes rerum, sive sint propriæ causæ physiciæ, sive metaphysicæ rationes, quæ solent etiam formales causæ late appellari. Et hoc modo exponit D. Thomas, 6 lib. *Metaphys.*, text. 1, quod ibi Aristoteles ait, nempe inquiri in hac scientia principia et causas entium in quantum sunt entia. At vero quoad alias partes seu entia, quæ metaphysica comprehendit sub objecto suo, ut sunt entia creata, intelligentiæ, etc., sic proprias habet causas reales seu in re ipsa vere influentes, per quas possit demonstrationes conficere, ut per se notum est.

Per quot causarum genera demonstrat metaphysica.

39. *Per finalem demonstrat.* — *Per efficientem.* — Occurrit autem statim tertia interrogatio, an hæc scientia, ut versatur circa hæc entia, demonstrat per omnia causarum genera, an per aliqua tantum. Et imprimis certum est sæpissime et maxime demonstrare per causam finalem, ut ex ipso usu constat, et quia hæc est causarum prima et nobilissima, et quæ maxime conferre solet ad rerum naturas et proprietates, imo ad cæteras rei causas investigandas. Rursus etiam est certum demonstrare hanc scientiam per causam efficientem, nam considerat de primo ente, quod est cæterorum omnium potissima causa efficiens, a qua cætera omnia essentialiter pendent. Et sub ea causa considerat etiam de intelligentiis quæ aliquam habent causalitatem in hæc inferiora, et denique de aliis rerum causis, quatenus sub objecto suo comprehendendi possunt.

40. *Objectioni fit satis.* — Dices: causalitas causæ efficientis versatur circa rerum existentiam; scientia vero abstrahit ab existentia; non ergo potest per efficientem causam quidquam demonstrare. Respondetur primo, licet actualis dependentia a causa efficiente quatenus in actu exercito (ut sic dicam) non cadat per se sub scientiam, quia non est simpliciter necessaria, sed contingens et libera, habitudo tamen intrinseca ad causam efficientem, præsertim primam, est necessaria, et consideratur in scientia, multæque proprietates rerum ex illa colliguntur. Nam, ex eo quod creatura habet essentialem dependentiam a causa efficiente, colligitur non esse ens per essentiam, sed per participationem, et esse non esse de essentia ejus, esseque ens finitum, et similia. Deinde dicitur, esto scientia non consideret existentiam rei in actu exercito, considerare tamen illam in actu signato, id est, quid sit ipsa existentia, et quomodo unicuique rei conveniat, aut convenire possit, atque ad hoc maxime confert causæ efficientis consideratio. Unde etiam fit, ut de his rebus, quæ aliquo modo sunt entia necessaria, scientia contempletur ipsam existentiam actualem, et exercitam, quod maxime habet verum circa Deum, qui est simpliciter ens necessarium et actu existens, ejus existendi necessitas non per efficientem causam, sed per negationem efficientis causæ consideratur. De aliis vero rebus etiam inquiritur in scientia an æternæ sint, et quomodo dimanent a sua efficiente causa. Multa ergo in metaphysica per hanc causam demonstrantur.

41. *Per exemplarem.* — Atque hinc etiam constat, posse hanc scientiam uti causa exemplari in demonstrationibus suis, si tamen veritatem ac proprietatem ipsius exemplaris possit attingere in sese, quod tamen rarum est, et in exemplaribus divinis, quæ ideas vocant, impossibile naturaliter, quia non possunt illa divina exemplaria in se conspici, nisi Deus in seipso videatur. Quacunque tamen ratione exemplaris causa cognoscatur, optimum medium est demonstrandi, et metaphysicæ maxime proprium, nam ex se abstrahit a materia, et in rebus spiritualibus et intellectualibus proprius reperitur, et est quodammodo ratio aut forma per quam agens operatur, et ita eadem est de illa ratio, quæ de efficiente causa.

42. *Quomodo per materialem.* — De causa tandem materiali Soncinas, 4 *Metaphysic.*,

q. 15, absolute negat metaphysicam demonstrare quicquam per hanc causam. Ratio ejus est, quia metaphysica abstrahit ex parte objecti a materia; ergo et principia metaphysicæ abstrahunt a materia; ergo et demonstrationes. Sed hæc sententia limitatione indiget, nam causa materialis ut sic, et in tota sua latitudine sumpta, latius patet quam materia sensibilis, aut intelligibilis seu quantitativa, a quibus abstrahit metaphysicæ objectum. Assumptum declaratur, nam in rebus spiritualibus vere datur causatio (ut sic dicam) materialis; substantia enim spiritualis creata, vere est causa materialis suorum accidentium, et multi arbitrantur essentiam esse causam materialem existentiam, et naturam, personalitatis, et terminum, actionis, quæ ad illud tendit. Quanquam ergo demus, metaphysicam non uti materia propriissime dicta in demonstrationibus suis, negari tamen non potest quin sæpe utatur causa materiali, vel ad affirmandum, vel ad negandum aliquid. Priori modo demonstrat, verbi gratia, accidentia angelica esse immaterialia, indivisibilia, et tota in toto, et tota in qualibet parte, quia sunt in subjecto spirituali, etc. Posteriori autem modo demonstrat, illa accidentia non creari, quia pendent a suo subjecto in fieri et conservari, et similiter ex propria definitione causæ materialis demonstrat, essentiam non posse comparari ad existentiam ut subjectum. Denique causalitas potentiæ passivæ ut sic, materialis est; pertinet autem ad metaphysicum considerare potentiam passivam, et per eam demonstrare; ergo et per materialem causam. Addo ulterius ex supra dictis de objecto hujus doctrinæ, quod, licet per se et ex primario instituto non tractet de materia physica, tractat tamen aliquo modo de illa, scilicet, quatenus necessarium est ad complementum sui objecti tractationem, et considerationem, et ad distinguendum actum a potentia, et formam completam ab incompleta, et utramque a materia, ac denique ad collocandam materiam in eo gradu entis, in quo vere constituenda est: in hac vero tractatione multa potest ex ratione communi causæ materialis colligere ac demonstrare, ut per se notum videtur, et ex ipso usu constabit. Non est ergo omnino aliena ab hac scientia demonstratio per materialem causam, quamvis aliæ frequentius occurrant, magisque propriæ hujus doctrinæ esse videantur.

43. De quinta proprietate nihil occurrit addendum his, quæ in priori conclusione et in

præcedente sectione dicta sunt. Ostensum est enim scientiam hanc esse maxime speculativam, et versari circa res propter se maxime expetendas ac cognoscendas; unde evidentissimum est hanc scientiam appetendam et quærendam esse propter seipsam. Item dictum est, naturalem felicitatem in aliquo actu hujus scientiæ positam esse; at felicitas maxime expetitur propter seipsam.

Metaphysica aliarum scientiarum facile princeps.

44. Atque ex hac conditione facile intelligitur, sextam etiam sapientiæ conditionem in metaphysicam perfectissime convenire; unde Aristoteles in hunc modum eam demonstrat. Ea scientia maxime princeps est, ministrantique præponitur, quæ primas rerum causas considerat, præsertim finalem et ultimam, cujus gratia res fiunt; hoc autem est metaphysicæ munus; illa ergo est quæ dominabitur reliquis disciplinis; ergo hoc etiam titulo ipsa est sapientia. At vero dicunt aliqui, non hanc, sed moralem scientiam, præsertim politicam, habere hunc principatum, et quasi imperium in cæteras scientias, ut docte Fonseca ad hunc Aristotelis locum annotavit. Etenim præcipere ac dominari inter intellectuales virtutes, practicis potius quam speculativis tribuendum est; præcipere enim practicus actus est; et philosophia moralis practica est, et in ea præcipua est politia, quæ in ordine ad commune reipublicæ bonum cuncta præcipit; ergo. Et confirmatur, nam juxta debitum rationis ordinem non boni mores ad scientiam, sed scientia ad bonos mores referenda est; scientia ergo illa, quæ bonos mores procurat, ei imperare debet, quæ in sola rerum speculatione sistit. Sed hæ rationes si quid probant, potius de prudentia quam de morali philosophia procedunt, nam præcipere ad prudentiam pertinet, non ad philosophiam; intendere autem bonos mores nec philosophiæ, nec prudentiæ proprie convenit, sed voluntati et virtutibus ejus. Deinde probant quidem illæ rationes prudentiam esse perfectiorem in ratione virtutis moralis, et sub ea ratione practice imperare, et consequenter dare etiam gratis possumus in ordine ad bonos mores aliquo modo præire cæteris scientiis speculativis moralem philosophiam; non autem probant rationes illæ, vel absolute et simpliciter esse perfectiorem prudentiam metaphysicam, vel in genere virtutis intellectualis philosophiam moralem habere primatum.

45. Oportet ergo in scientiis duo distinguere, scilicet, veritatis contemplationem seu judicium et infallibilem vim seu rectitudinem attingendi illam, et bonum usum talis scientiæ et actuum ejus, quatenus liberi sunt, et bene vel male, et propter honestum finem, et cum debitis circumstantiis possunt fieri aut non fieri. Prior ratio est essentialis scientiæ, ut sic; imo in universum omni virtuti intellectuali hoc per se primo convenit, quamvis practica virtus ulterius ipsam veritatis cognitionem et judicium ordinet ad opus, quod non pertinet ad majorem perfectionem scientiæ ut sic, sed potius est indicium minoris perfectionis, ut hic Aristoteles docuit in præmio Metaphysicæ, et fortasse inferius id attingemus, tractando de qualitatibus et habitibus mentis. Posterior ratio, scilicet, usus scientiæ, quod nimirum sit honestus, vel reipublicæ utilis, vel ad alios fines, est accidentalis scientiæ ut sic, licet sit maxime necessaria homini. Imperare igitur scientiæ usum hoc posteriori modo proxime spectat ad virtutes aliquas et ad prudentiam, et ad idem imperium magis conferunt scientiæ morales, quam metaphysica, et hoc proprie vocatur imperium practicum, quia respicit opus scientiæ, magis ut est opus voluntatis quam intellectus: usus enim est active in voluntate, quamvis interdum executio sit in intellectu. At vero dirigere scientias sub priori ratione, scilicet, ad veri cognitionem, per se primo ac maxime pertinet ad metaphysicam, a qua quodammodo accipiunt principia, et terminorum cognitionem, et objecta, seu quidditates suorum objectorum, juxta ea quæ in superioribus declarata sunt. Et ratione hujus directionis et independentiæ dici potest metaphysica imperare aliis, imperio potius speculativo, quam practico; ratione ejus ipsa simpliciter eminet in ratione scientiæ et sapientiæ. Adde denique, si metaphysica consideretur quatenus in perfectissimo actu ejus naturalis beatitudo hominis consistit, sic ad illam ut ad finem ordinari non solum alias scientias, sed etiam morales virtutes et prudentiam; nam hæc omnia ad felicitatem hominis ordinantur, et actiones omnes ad hunc finem optime referuntur, ut, scilicet, hominem disponant, aptumque reddant ad divinam contemplationem, quæ formaliter seu elicitive ad hanc scientiam pertinet, licet habere debeat conjunctum amorem, qui ex tali contemplatione solet nasci. Atque hæc etiam ratione concludit Aristoteles scientiam hanc omnibus impe-

rare, quia contemplatur summum bonum et ultimum finem simpliciter; sicut enim in artibus, quæ ad aliquem finem subordinantur, illa architectonica est, aliisque imperat, quæ supremum finem in illo ordine considerat, ita metaphysica, quæ absolute contemplatur ultimum finem scientiarum, artiumque omnium, totiusque humanæ vitæ, dicitur imperare omnibus, esseque omnium princeps, non quia proprie et practice imperet, sed quasi virtute et eminenter. Non enim procedit metaphysica, practice ostendendo quo modo ille finis obtinendus sit, aut alia in eum dirigenda; et ideo non proprie et formaliter imperat; ostendit tamen finem in quem omnia dirigenda, eumque finem ultimum rerum omnium esse ostendit; et ideo ex parte rei cognitæ, virtute et eminenter, quantum est ex se, omnibus imperat, omniaque in eum finem ac summum bonum dirigit.

Expeditur dubium de subalternatione aliarum scientiarum ad metaphysicam.

46. *Aliquorum opinio.* — Hic vero dubium occurrit circa conditionem hanc, an hoc imperium, vel directio metaphysicæ in alias scientias tale sit, ut dicendæ sint omnes scientiæ ratione illius subalternari metaphysicæ. Non enim defuere, qui ita de hoc imperio metaphysicæ existimaverint, ut ratione illius omnes scientias subalternatas, solam vero metaphysicam simpliciter, aut tantum subalternantem esse dixerint. Quam sententiam aliqui tribuunt Aristoteli, 1 Physicor., cap. 2, et l. 4 Posterior., cap. 7; et Platoni, l. 7 de Repub., ubi de metaphysica nomine dialecticæ disputat. Eamque insinuat D. Thom., opusculo de natura generis, cap. 14. Alii vero simpliciter negant hanc subalternationem; et hæc est communis et recepta sententia, ut videre licet in Javello, 1 Metaph., quæst. 2; Soncinate, lib. 4, quæst. 9; Soto, 1 Physic., q. 11. Alii denique distinctione utuntur, et sub una ratione seu usu vocis *subalternationis*, docent posse metaphysicam dici subalternantem, saltem aliquo modo, simpliciter vero negant. Lege Fonseca, lib. 4, cap. 1, quæst. 1.

47. *Quæ sit subalternata scientia.* — Ne vero in nominum ambiguitate versemur, supponamus, proprie scientiam illam dici subalternatam alteri, quæ essentialiter seu necessario ex natura rei ab illa pendet in esse scientiæ, ita ut esse scientia non possit, nisi scientiæ subalternanti jungatur, et ab illa sumat evidentiam principiorum. Ratio autem hujus

est, quia scientia subalternata non habet principia per se nota et immediata, sed conclusiones demonstrabiles in superiori scientia; et ideo, sicut omnis scientia ab habitu principiorum essentialiter pendet, ita subalternata, a subalternante proprie dicta, quia utraque sumit a superiori virtute evidentiam principiorum. Dices: unde constat subalternatam scientiam non posse habere principia per se nota, sed conclusiones, alibi demonstrabiles, illi esse principia? Respondetur, hoc non posse nisi ad significationem vocis pertinere; nam in re constat esse aliquas scientias quæ hujusmodi utuntur principiis, ut medicina, musica, etc.; has ergo dicimus subalternatarum nomine significari. Nam illæ, quæ principia habent immediata, proxime ac per se subordinantur habitui principiorum; et ideo non est cur respectu alterius scientiæ subalternationem habere dicantur, cum ab illa per se non pendeant; hæc ergo dependentia unius scientiæ ab alia nomine subalternationis significatur.

48. *Quæ conditiones ad subalternationem requisitæ.* — Ex quo fit, ut subalternatio vera non sit nisi inter scientias diversas; nam etsi in eadem scientia sit dependentia unius conclusionis ab altera usque ad principia, non tamen ideo scientia dici potest, vel in totum, vel in partem subalternata, cum absolute tota scientia non alteri scientiæ priori, sed immediate habitui principiorum subordinetur, sed ad summum dici potest una conclusio subordinata, vel subalternata demonstrationi alterius. Oportet ergo ut scientiæ distinctæ sint, et quod inter se habeant prædictam dependentiam et subalternationem. Contingit vero interdum scientiam aliquam non in omnibus suis principiis, neque in omnium conclusionum demonstrationibus, sed in quibusdam habere dictam dependentiam a scientia superiori; et tunc dicitur illi subalternata, non in totum, sed ex parte, seu partiali subalternatione, non totali; quo modo geometria dicitur subalternari naturali philosophiæ, quia, licet utatur multis principiis indemonstrabilibus, aliqua tamen habet, quæ in philosophia demonstrantur, ut illud, *A quolibet puncto in quodlibet punctum lineam duci*, quod in physica demonstratur, quia nulla indivisibilia sunt immediata, eo quod ex indivisibilibus componi non possit continua quantitas.

49. *Unde enascatur scientiæ unius ad alteram subalternatio.* — Oriri autem solet hæc dependentia unius scientiæ ab alia ex subor-

dinatione objectorum; nam, sicut esse scientiæ consistit in ordine ad objectum, ita et principia sunt proportionata illi. Quapropter si objecta duarum scientiarum non sunt inter se subordinata, utpote si sint genera vel species omnino condivisæ, inter illas scientias non potest esse subalternatio. Oportet ergo ut hæc subalternatio in objectis fundetur, nimirum in eo quod objectum unius est idem cum objecto alterius, adjuncta aliqua differentia accidentali, quæ in esse entis sit per accidens, in esse autem scibilis sit aliquo modo per se, et constituat speciale objectum scibile. Quando enim duo objecta scientiæ per se subordinantur, etiam in esse rei, scilicet ut genus et species, vel ut superius et inferius essentialiter, scientiæ de illis objectis non possunt esse subalternatæ, saltem totaliter, quia, vel pertinent ad eandem scientiam, si in eadem omnino sint abstractione, vel certe si scientiæ diversæ sint, erit utraque subalternans, quia utraque habere potest propria principia sumpta ex propria differentia objecti quod considerat, vel ex prima passione, et per illa poterit demonstrare reliquas conclusiones, quæ de posterioribus passionibus conficiuntur. Nam scientia de homine non considerat quæ conveniunt homini ut animal est, sed tantum ut rationalis est, et in illis non subalternatur scientiæ de animali, quia esse rationale immediate convenit homini, et ex hoc principio oriuntur aliæ passiones hominis ut homo est. Quod si aliqua est quæ pendeat ex gradu sensitivo ut sic, aliquo modo, aut ex speciali conjunctione sensibilis cum rationali, quantum ad id subalternabitur partialiter scientia de homine scientiæ de animali, non tamen omnino et totaliter.

50. Ad subalternationem ergo absolutam et totalem, necesse est ut subjectum subalternatæ scientiæ addat accidentalem differentiam subjecto scientiæ subalternantis, ut linea visualis addit lineæ, numerus sonorus numero, humanum corpus sanabile humano corpori; nam ex hac conjunctione provenit, tum ut scientia, quæ specialiter considerat proprietates ex illo conjuncto ut sic manantes, sit diversa a scientia, quæ abstrahit ab illa compositione, et subjectum secundum se considerat; tum etiam ut principia talis scientiæ sint conclusiones superioris scientiæ, quia nimirum proprietates talis compositi oriuntur ex ipsis componentibus, et ex proprietatibus quas secundum se habent, et in superiori scientia demonstrantur. De quibus omnibus

in lib. 1 Poster., cap. 11, latius disseritur; hic vero solum insinuata et quasi delibata sunt, ut breviter explicemus quo modo metaphysica sit affecta ad alias scientias, etiam quoad hanc proprietatem.

51. *Scientiæ subalternantis proprietates nullæ insunt metaphysicæ.* — Ex dictis igitur non obscure colligitur nullam proprietatem scientiæ proprie subalternantis convenire metaphysicæ respectu aliarum scientiarum. Primum enim non pendent omnino aliæ scientiæ in esse scientiæ a metaphysica, quia non pendent in omni evidentia et certitudine suorum principiorum. Habent enim sua principia immediata, et indemonstrabilia ostensive et directe; quod satis est ut possint habere evidentiam eorum immediate ab habitu principiorum, quæ sufficit ad generandam scientiam. Etenim, licet metaphysica demonstrare possit aliquo modo illa principia, illa tamen demonstratio non est simpliciter necessaria ad iudicium evidens talium principiorum, cum ex terminis possint evidenter cognosci, et illa demonstratio non sit proprie a priori, sed per deductionem ad impossibile, vel ad summum per aliquam extrinsecam causam. Metaphysica ergo non est simpliciter necessaria ad evidentiam horum principiorum; ergo neque ut habitus ex eis genitus sit vera scientia; ergo talis habitus non est scientia subalternata metaphysicæ. Rursus objecta inferiorum scientiarum non sunt per accidens subordinata entis aut substantiæ, sed per se et essentialiter, ut patet in ente naturali, quod est objectum philosophiæ, et de quantitate, quæ est objectum mathematicæ. Et ratio est, quia sub ente nihil continetur per accidens, sed per se; quod si sit aliqua scientia, quæ agit de aliquo ente rationis, illa nullo modo subordinatur metaphysicæ quatenus agit de ente reali, quia ens rationis ut sic non continetur sub ente reali, sed est primo diversum; quatenus vero metaphysica agit de ente rationis, sic quodlibet ens rationis, non per accidens, sed per se continetur sub ente rationis ut sic, quod metaphysicus considerat; non ergo intercedit propria et totalis subalternatio. Quod ipse etiam usus docet, alias esset metaphysica ante omnes scientias acquirenda, quoniam sine illa nulla scientia esse posset; oppositum autem habet usus propter causas supra tactas, et nihilominus veræ demonstrationes fiunt ex principiis per se notis sine metaphysica, et præsertim in mathematicis; non intercedit ergo vera subalternatio. Quod

SECTIO VI.

Utrum inter omnes scientias metaphysica maxime ab homine appetatur appetitu naturali.

1. *Ratio proponendi questionem.* — Hanc questionem præcipue propono propter Aristotelem in præmio Metaphysicæ, ut occasione illius nonnulla declarem, quæ ex illo præmio declaranda supersunt, ne aut ea omnino prætereamus, aut necessarium nobis sit ad ea iterum redire. Conferet etiam hujus dubitationis expositio ad dignitatem hujus doctrinæ amplius commendandam, ex eo quod naturæ hominis, ut rationalis est, maxime est conformis, vel potius summa naturalis ejus perfectio.

2. Aristoteles ergo, lib. 1 Metaphysicæ, cap. 1 et 2, videtur directe intendere partem affirmantem hujus dubii, nimirum naturalem hominis appetitum maxime ad metaphysicam attrahi. Quod ut persuadeat, præmittit axioma illud: *Omnis homo naturaliter scire desiderat.*

Quis sit sensus illius pronuntiati: Omnis homo naturaliter scire desiderat.

3. *Quis sit appetitus innatus.* — *Quis elicivus.* — Circa quod imprimis sensum Aristotelis exponere oportet, deinde propositionis veritatem. Tres ergo termini in illa propositione declarandi sunt: prior est appetere vel desiderare. Circa quem supponenda est primo vulgaris distinctio duplicis appetitus, innati et elicivi. Prior improprie ac metaphorice dictus est appetitus; proprie vero nihil aliud est quam naturalis propensio, quam unaquæque res habet in aliquod bonum, quæ inclinatio in potentiis passivis nihil aliud est quam naturalis capacitas, et proportio cum sua perfectione, in activis vero est ipsa naturalis facultas agendi. Itaque in his omnibus appetitus non addit aliquid ultra ipsam rei naturam, vel proximam facultatem, ratione cuius convenit rei talis appetitus. Neque in hoc appetitu distingui potest actus primus et secundus, quia hoc modo appetere non est agere aliquid, sed solum habere innatam talem propensionem, qualem habet gravitas ad centrum, etiamsi nihil agat. Appetitus elicivus est proprie appetitus, quia fertur in bonum ut bonum, illudque per proprium actum potest appetere. Unde duo sunt in hoc appetitu (loquimur in creaturis): unum est facultas appetendi, aliud appetitio ipsa. Primum reti-

autem in una vel altera conclusione intercedat interdum, id non repugnat, ut ex principiis positus facile intelligi potest.

52. Quod si extenso vocabulo quis velit subalternationem vocare illam excellentiam, et quasi imperium, quod metaphysica habet in alias scientias, quatenus earum principia potest aliquo modo stabilire et confirmare, et quatenus magnam lucem omnibus affert, vel quatenus attingit ultimum finem, vel felicitatem hominis, non est cum eo contendendum, cum de nomine disceptatio sit, præsertim cum graves auctores interdum eo genere locutionis utantur, ut videre licet in Simplicio, lib. 1 Phys., text. 8; et Themist., in Paraph. ad 1 lib. Poster., c. 2. Aristoteles vero nunquam est usus illo loquendi modo, neque illam proprietatem ad rationem sapientiæ requisivit, sed solum ut aliis scientiis quodammodo dominetur, quod longe diversum est, ut ex dictis constat.

53. *Interrogationi respondetur.* — Hactenus ergo satis probata est secunda assertio, metaphysicam, scilicet, esse veram sapientiam. Interrogabit vero aliquis quo modo prior et posterior assertio cohæreant; nam Aristoteles in Ethicis scientiam et sapientiam ponit species distinctas sub genere virtutis intellectualis; nos vero doctrinam hanc simul facimus scientiam et sapientiam. Hoc autem facili negotio expeditur, si dicamus cum D. Thoma, 1. 2, q. 57, art. 2, ad 1, sapientiam condistingui a scientia, non quia scientia non sit, sed quia in latitudine scientiæ habeat specialem gradum et dignitatem. Unde fit scientiam dupliciter sumi: uno modo generice, ut dicitur habitum per demonstrationem acquisitum, ut in primo Poster., capit. 2, definitur, ubi hac ratione nulla mentio fit sapientiæ in particulari, quia solum agitur de scientia sub illa generali ratione, sub qua sapientiam complectitur, et sic procedit prior assertio a nobis posita. Alio modo accipitur scientia magis stricte, prout dicitur habitum, qui solum versatur circa conclusiones demonstrabiles, et non circa ipsa principia, id est, pro habitu, qui solum scientia est, et nullo modo intellectus, ad eum utique sensum quo Aristoteles dixit sapientiam esse intellectum et scientiam, et in hoc sensu scientia distinguitur a sapientia, et sic dicimus metaphysicam non esse scientiam hujusmodi, sed sapientiam.